

84451

RAA

// seny IX

P

Jacek
Malenowski

JACEK MALCZEWSKI

DZIEŁA

Z PRZEDMOWĄ

STANISŁAWA WITKIEWICZA

I TEKSTEM

LUCYANA RYDLA

SERYA IX

KRAKÓW — MCMX

NAKŁADEM

SALONU MALARZY POLSKICH

KRAKÓW, FLORYAŃSKA 37

LWÓW — KSIĘGARNIA H. ALTENBERGA

WARSZAWA — KSIĘGARNIA G. CENTNERSZWERE I S^{KI}

April
Hill, Pennsylvania

NAKŁADEM

SALONU MALARZY POLSKICH

KRAKÓW, FLORYAŃSKA 37

LWÓW — KSIĘGARNIA H. ALTENBERGA

WARSZAWA — KSIĘGARNIA G. CENTNERSZWERE I S^{KI}

July
Hoffmann 1904

XXXIII.

Na zorane świeżo role
Poprzez garby wzgórz
Górą — dołem
Przez rozłogi
Idzie sobie w świat pacholę
W brzasku ranych zórz;
Z podniesionem idzie czołem
Smutku nie zna, nie zna trwogi,
Bo z niem Anioł-stróż...

Dobrze tobie dziś, pacholę,
W brzasku ranych zórz
Iść z Aniołem
Co ci z drogi
Ciernie zmiata na padole,
Lat dziecięcych stróż...
Gdy szron siedzie ci nad czołem,
Zakrwawisz po drodze nogi,
Bo sam będziesz już.

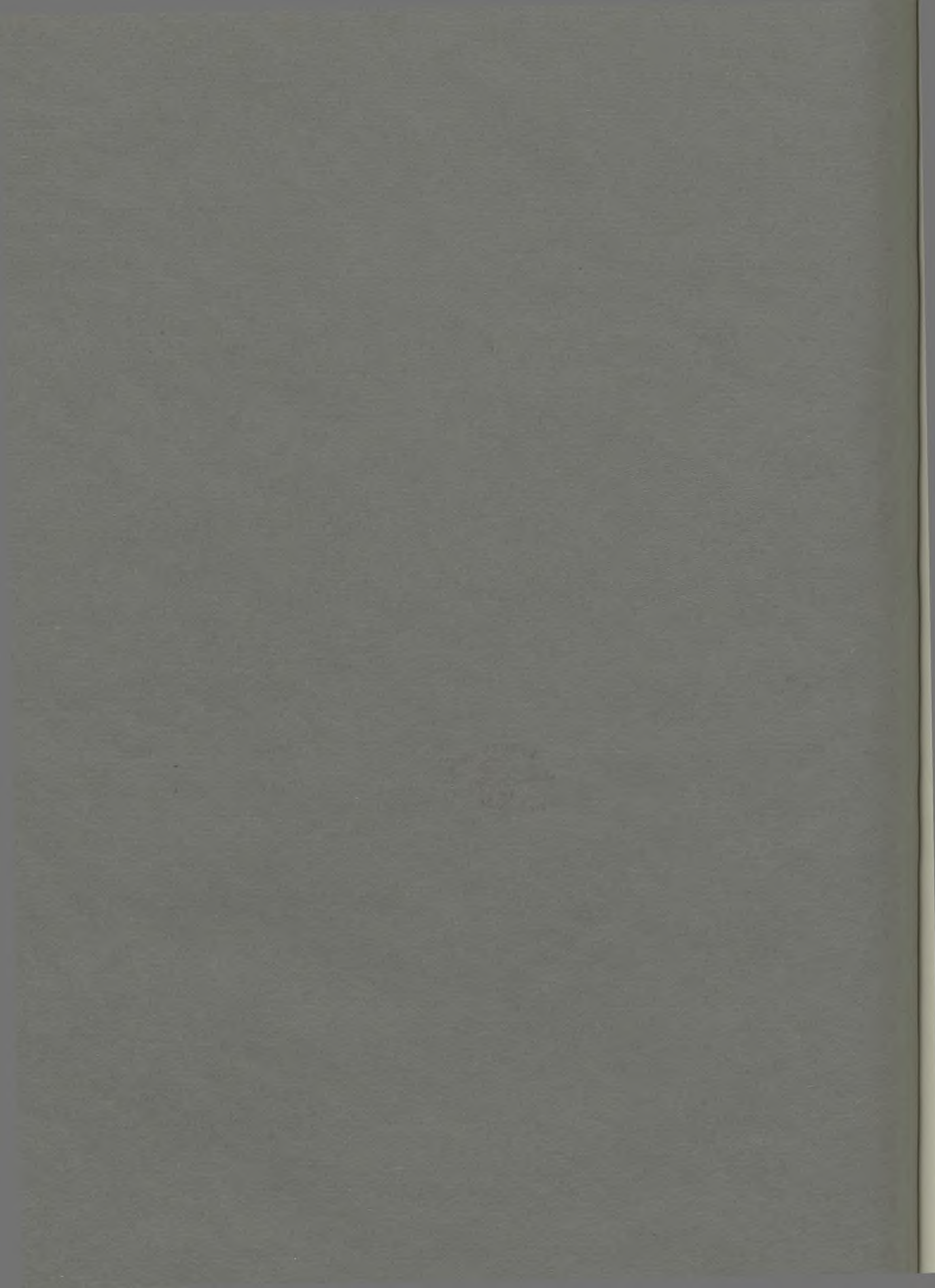

XXXIV.

W promienne, słońcem złote rano
Kwitnące śmieją się ogrody
I starzec wyszedł siwobrody
W promienne, słońcem złote rano,
By jeszcze piersią skołatana
Wiosny się napić i pogody;
W promienne słońcem złote rano
Kwitnące śmieją się ogrody.

Motyl — przestworza kwiat skrzydlaty —
W słonecznem wykąpany złocie
Starcowi usiadł na kapocie,
Motyl — przestworza kwiat skrzydlaty —
— To biała broda, to nie kwiaty,
Które wabiły cię w przelocie
Motylu, kwiecie ty skrzydlaty
W słonecznem wykąpany złocie!

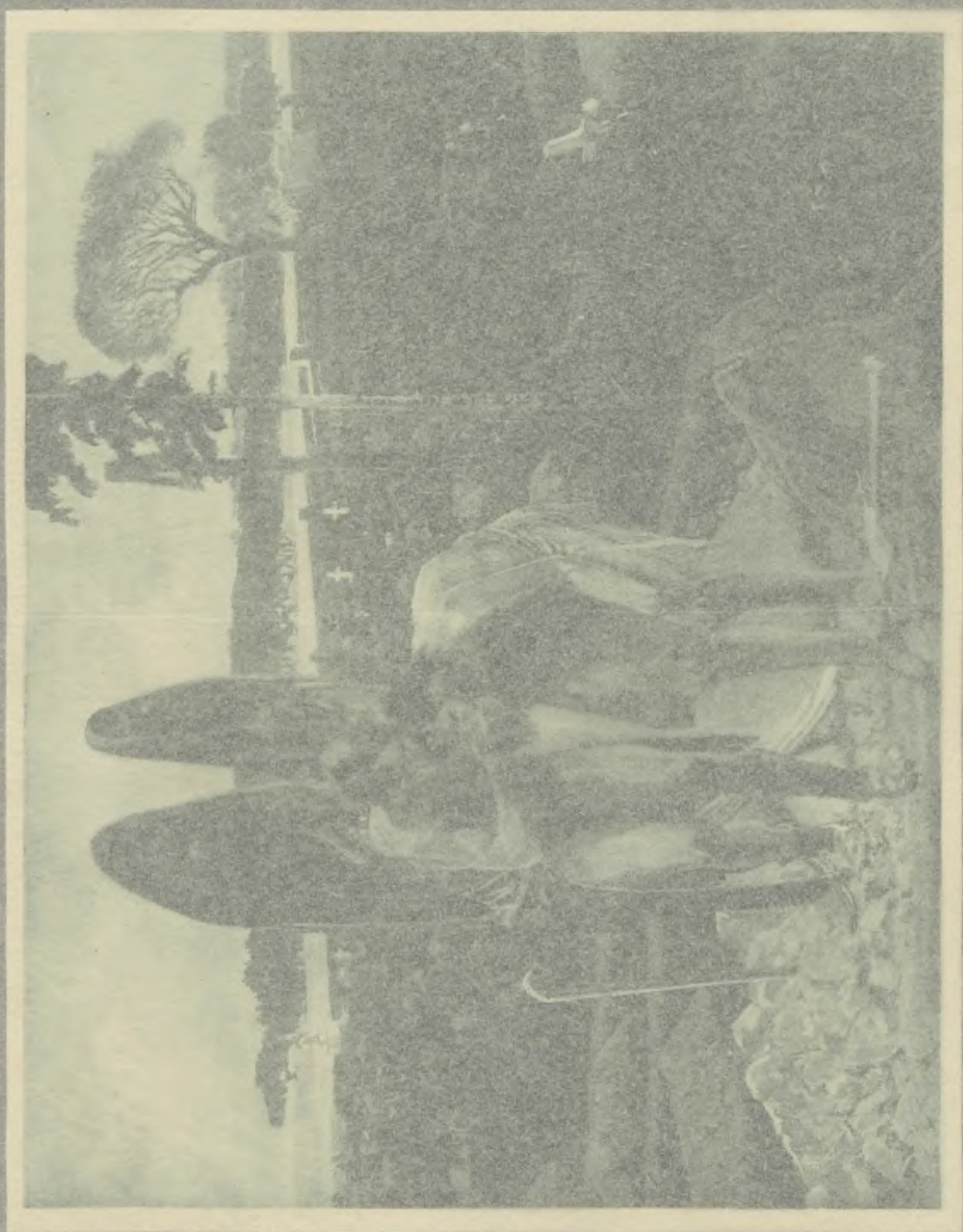
Stary w zadumie czoło schyla,
Tyle miał czarnych dni żywota;
Dziś chyba sama wiosna złota
Tego zesłała doń motyla,
Lecz motyl frunie lada chwila
I w dal poleci jak tęsknota...
Stary w zadumie czoło schyla
Tyle miał czarnych dni żywota.

Kwitnące śmieją się ogrody
W promienne, słońcem złote rano,
A na twarz starca pooraną
Swywolnie Pan poziera młody:
Może motyla z siwej brody
Spłoszy, by pomknął w dal świetlaną?...
Kwitnące śmieją się ogrody
W promienne, słońcem złote rano...

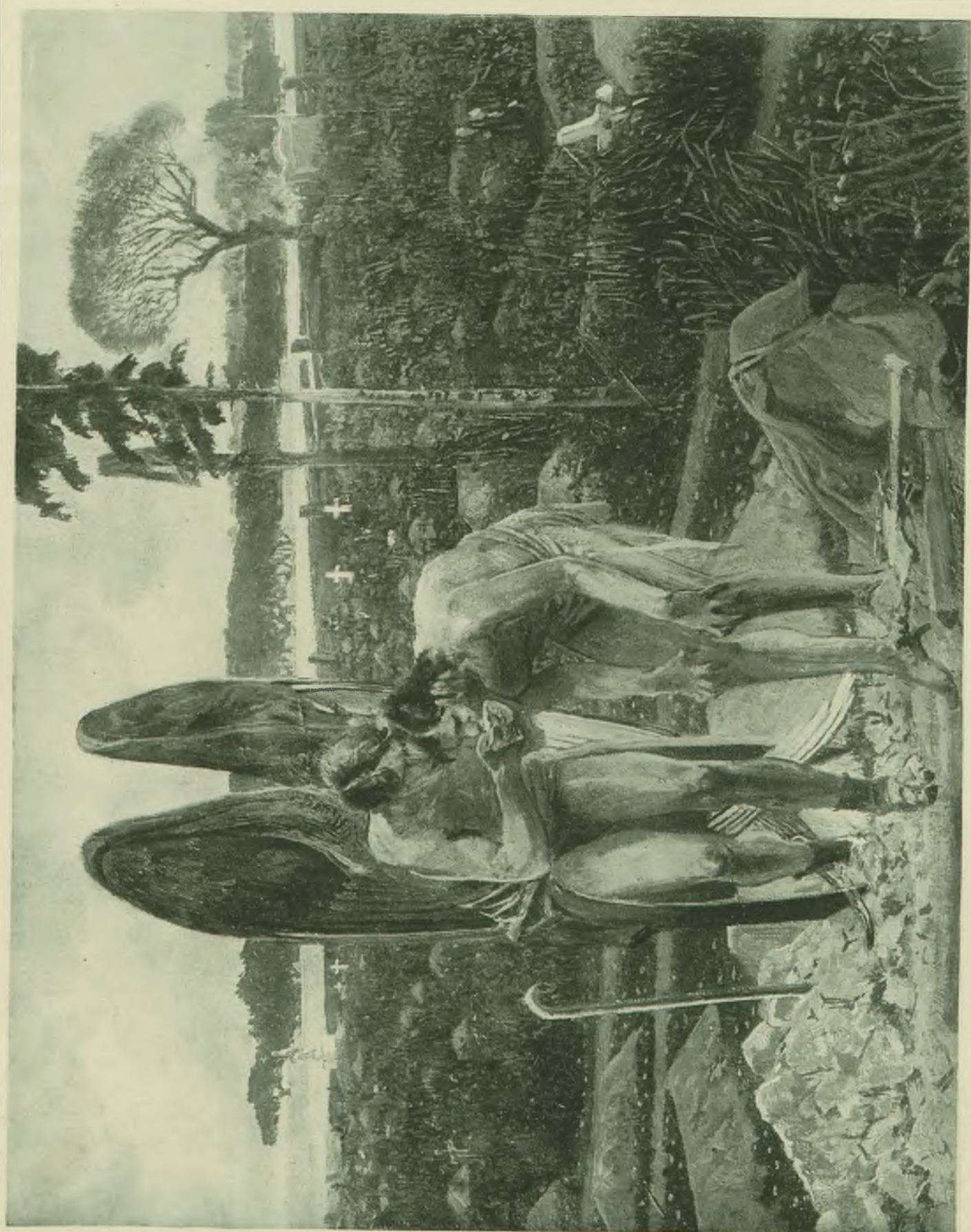

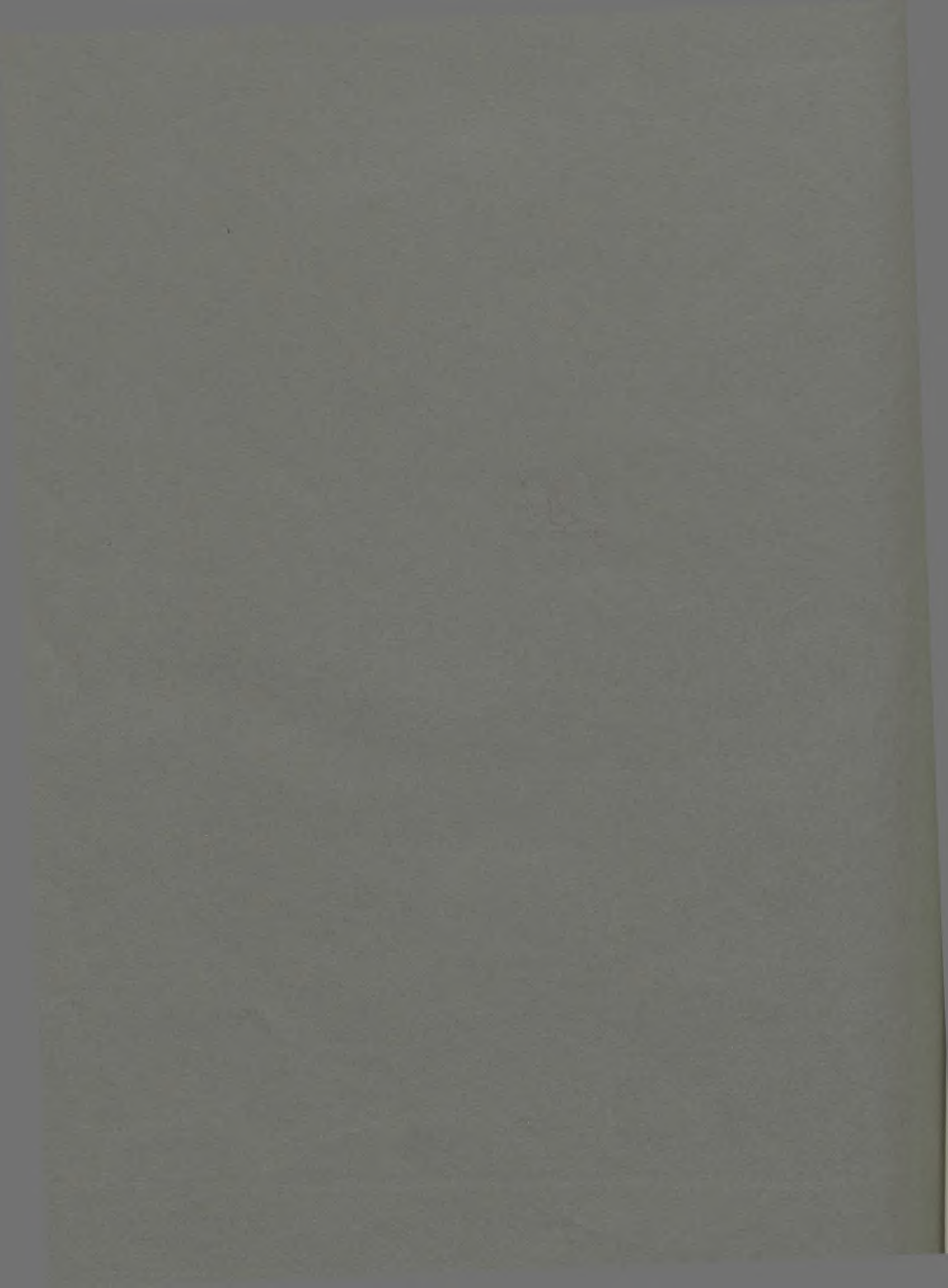

XXXV.

Świat jest cmentarzem — i w codziennym znoju
Każdy nad własną pracuje mogiłą,
By się położyć na jej dnie w spokoju
Zapominając o wszystkim, co było.

Mało kto sobie wznosi pomnik biały,
Co trochę potrwa i w gruz pada marnie;
Najwięcej bywa mogiłek bez chwały
Z małym krzyżykiem sterczącym nad darnie,

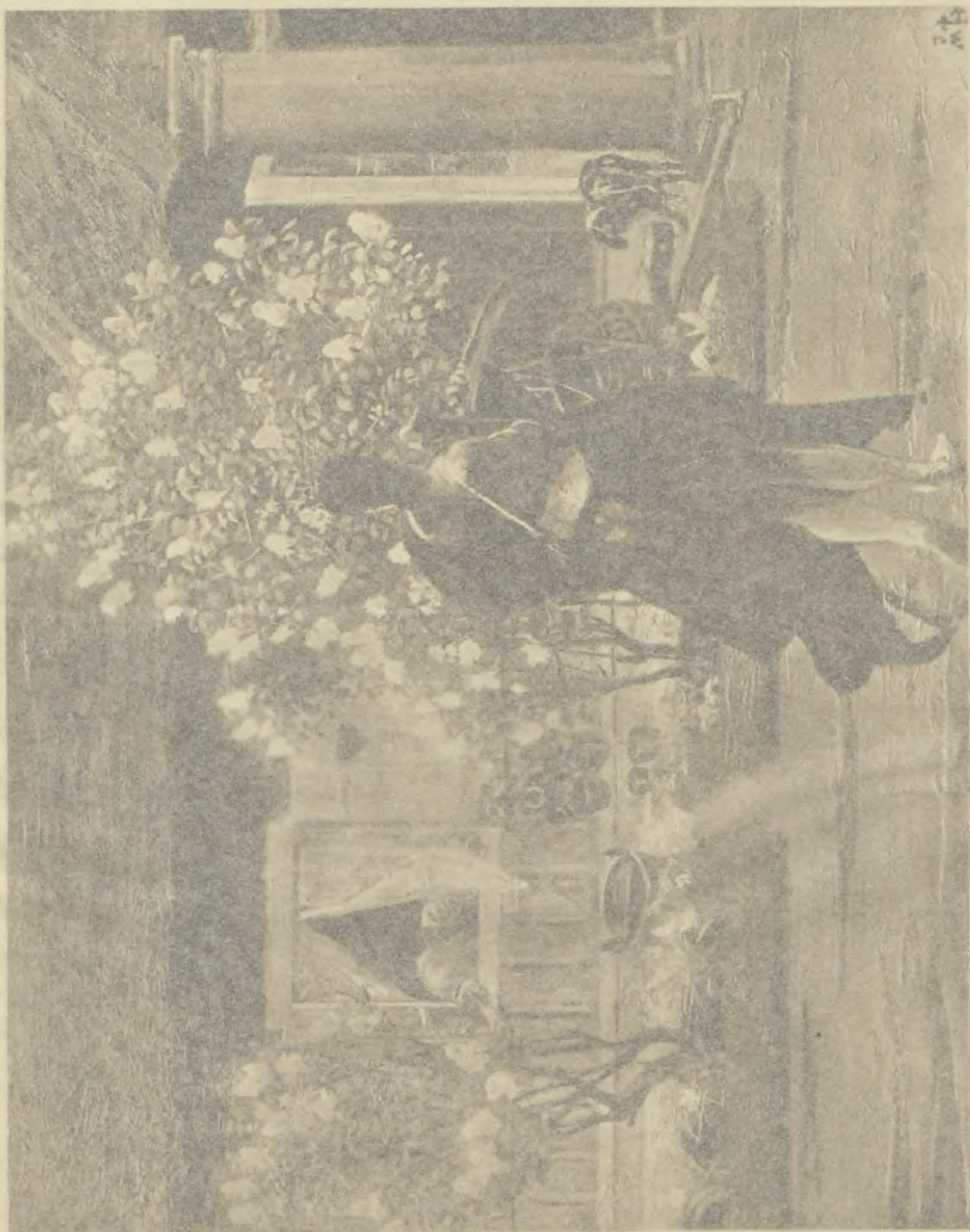
A przecie każda z najlichszych mogiłek
Co są jak smętnych ugorów zagony,
To cały życia ludzkiego wysiłek
Pracą i łzami gorzkiemi kupiony.

Niejeden grabarz własnej swej mogiły
Trudem wycieńczon zwiedłą głową kłoni,
Lecz Anioł Boży krzepiąc jego siły
Rosy niebiańskiej pić mu daje z dłoni.

XXXVI.

W pogodny dzień, majowy dzień
Przed starym dworkiem kwitnie bez;
Przez okna z falą ciepłych tchnień
Dech słodkiej płynie woni.

W pogodny dzień, majowy dzień
Przed gankiem dworku zawył pies
I uszedł w ciemną domu sień...
Czy go strach jaki goni?

Pod oknem przemknął czarny cień
Poseł żałoby, zwiastun łez...
W pogodny dzień, majowy dzień
Śmierć idzie z kosą w dłoni...

